

Hồi Thứ Ba

**HUYỀN VŨ QUÂN PHÁT SINH BIẾN CỐ
ĐÁP ÂN TRỌNG MẠO HIỂM CỨU NGUY**

Sau lời truyền đạt đầy nghi ngại của Thạch Lang, Triệu Thái chưa kịp tỏ thái độ thì lần lượt thấy Tề Nhuận, Trình Hạo và Quách Phú Dĩ cũng lo lắng tìm đến.

Thạch Lang dĩ nhiên cũng nhìn thấy nên nhăn nhó nói với Triệu Thái:

- Ta không tin người dù đã hứa vẫn tìm cách hại bọn ta, chỉ mưu cầu mọi thuận lợi cho bản thân. Nhưng liệu người giải thích như thế nào về việc sư phụ ra lệnh chỉ triệu tập một mình người lần này?

Tự biết bọn Quách Phú Dĩ cũng đang chờ nghe một lời đáp thỏa đáng, Triệu Thái dù không muốn cũng phải để lộ một sắc diện buồn buồn:

- Triệu Thái này tuy chưa đủ tư cách để tự xưng là quân tử nhưng cũng được giáo huấn để biết một khi đã hứa thì phải tuân thủ như thế nào. Chư vị sư huynh yên tâm. Vì lúc sư phụ nhận lễ vật chúc thọ của chúng ta, nếu đã không hỏi thì có nghĩa là đã không hề nghi nan. Và có thể bảo, đệ biết sư phụ gọi đệ đến để làm gì. Ất hẳn đã đến lúc huynh đệ chúng ta dù muốn dù không vẫn nên nói trước lời chia tay.

Quách Phú Dĩ vỡ lẽ:

- Ý của người, lần này sư phụ thế nào cũng hạ lệnh trục xuất, chỉ vì người đã che giấu thân thế lai lịch?

Triệu Thái gượng cười:

- Điều này xảy ra quá sớm, ngoài ý nghĩ của đệ là muốn hầu hạ sư phụ lâu hơn. Nhưng dù sao, một khi không còn đệ nữa, ắt hẳn chư vị sư huynh yên tâm hơn. Hãy để cho đệ có lời từ biệt đến từng sư huynh, sư tỷ. Mong tất cả bảo trọng.

Dứt lời, Triệu Thái buồn bã, tự đi dần về phía hậu sơn, để lại nhóm họ Quách lẳng lẳng nhìn theo, mạnh ai nấy suy nghĩ về lời từ biệt Triệu Thái vừa tỏ bày...

* *

*

Chợt Triệu Thái nghe có tiếng gọi:

- Nghe nói sứ phụ có lệnh đòi gặp người?

Triệu Thái dừng chân, xoay người về bên hữu, ở đấy đang có một nữ lang nhanh chân bước đến. Triệu Thái gật đầu cùng nữ lang:

- Liên tam sư tỷ đã kịp biết tin? Đúng vậy. Và có phải sư tỷ cũng được lệnh sứ phụ triệu hồi?

Nữ lang nở nụ cười nhiều ẩn ý:

- Ta đâu được như người, trước và sau chuyến đi đều được sứ phụ ưu ái, cho gặp riêng để căn dặn hoặc có dụng ý kín đáo gì đấy chỉ trời mới biết. Nhưng nhờ vậy, người tin chẳng, Liên Đại Mỹ này chẳng kinh ngạc chút nào khi phát hiện chỉ sau một chuyến đi có người, thái độ của Quách đại sư huynh hoàn toàn thay đổi, không còn lên mặt và hay xem thường bọn ta, kỳ thực vì được thu nhận muện hơn nên cam tâm chịu kém ỳ. Người có thể cho ta biết nguyên nhân? Nhờ sứ phụ ngấm ngầm truyền tuyệt kỹ cho riêng người chẳng? Hay là còn những nguyên nhân nào khác?

Triệu Thái lắc đầu:

- Sứ phụ luôn xử sự công bằng với các đệ tử. Và đệ không những chẳng hề được sứ phụ ưu ái chỉ giáo gì riêng tư mà còn chưa bao giờ thấy sứ phụ có thái độ thiên vị đối với bất kỳ đệ tử nào khác. Sao sư tỷ vẫn nhẫn tâm nghĩ không đúng về sứ phụ?

Liên Đại Mỹ biến sắc:

- Này, ta chỉ đùa thế thôi, người đừng nghĩ là thật nha. Vạn nhất đến tai sứ phụ...

Triệu Thái lập tức trấn an:

- Đệ cũng chỉ hỏi đùa thôi. Hà tất sư tỷ hốt hoảng, nhất là ngại đệ đem chuyện này mách với sứ phụ. Huống hồ, kể từ trước chuyến đi vừa rồi, vị tất mỗi lời do đệ nói ra lại được sứ phụ nghe hoặc tin.

Liên Đại Mỹ kinh ngạc:

- Thật sao? Người đừng nói dối. Vì sau chuyến đi vừa rồi, nếu dụng tâm của tất cả những đệ tử chúng ta là mong tìm lễ vật xứng đáng mừng thọ sứ phụ, nhân lúc sứ phụ vẫn còn khỏe và minh mẫn, thì ngoài nhóm của người và đại sư huynh Quách Phú Dĩ, nào còn ai khác tìm được lễ vật có giá trị tương tự? Thiết nghĩ, vì nhóm của người kể như đã lập đại công, làm gì có chuyện sứ phụ hoặc không nghe hoặc có nghe nhưng chẳng tin lời người?

Chợt có giọng nói thứ ba vang đến:

- Triệu sư đệ quả nhiên không biết cách nói dối. Vì thật ra, sau đại công lần này, điều tất yếu là thế nào đại sư huynh cũng được sư phụ trao truyền cho cương vị kế nhiệm. Đừng nói là sư phụ chẳng tin lời Triệu sư đệ mà ta còn tin chắc mai hậu sẽ đến lượt đại sư huynh luôn nhất mực tin tưởng Triệu sư đệ. Thật đấy.

Triệu Thái nhìn qua bên tả:

- Trang Đạt nhị sư huynh?

Một nhân vật có thân hình lực lưỡng, y phục chật căng, nhất là ở lồng ngực và hai bắp tay, đang tươi cười niềm nở và tiến lại gần Triệu Thái.

Cùng lúc này, vì Liên Đại Mỹ kinh ngạc, ý không ngờ Trang Đạt cũng xuất hiện, khiến Triệu Thái vô tình nhìn, nhờ đó bắt gặp ánh mắt Liên Đại Mỹ đang dành cho Trang Đạt không hề có dấu hiệu kinh ngạc giống như thanh âm giọng nói. Trái lại, theo Triệu Thái thẩm đoán, sao giống với ánh mắt ngưỡng mộ, như thể ngay lúc này ngoài Trang Đạt ra Liên Đại Mỹ chẳng còn nghĩ đến ai khác. Và đúng như Triệu Thái đoán, cách kêu của Liên Đại Mỹ cũng phần nào diễn đạt ý ngưỡng mộ này:

- Nhị sư huynh sao cũng tìm đến? Nếu biết thế này, lúc nãy muội sẽ chờ để được đến cùng lúc với nhị sư huynh.

Trang Đạt tức thì dành cho Liên Đại Mỹ một nụ cười đầy hảo cảm:

- Kỳ thực ngu huynh đâu ngờ Liên sư muội cũng quan tâm đến chuyện Triệu sư đệ hai lần liên tiếp gần nhau được sư phụ cho gọi. Hóa ra chỉ tại ngu huynh vô tâm. Nhưng bù lại, ngu huynh nhờ đó được biết cả hai chúng ta không hện mà đồng, đều có chung một ý nghĩ giống nhau.

Lời nói của Trang Đạt khiến ánh mắt của Liên Đại Mỹ vụt đổi thành long lanh như sóng nước hồ thu.

Nhưng do vội, Triệu Thái chợt lên tiếng, vô tình cắt đứt nụ cười của Trang Đạt và cũng chấm dứt ánh mắt long lanh một cách kỳ lạ của Liên Đại Mỹ:

- Có phải nhị sư huynh cũng nghĩ đệ vì được sư phụ ưu ái nên thường sắp đặt những lần gặp gỡ riêng tư?

Trang Đạt phủ nhận:

- Ở sư phụ hiếm có thái độ thiên vị đối với riêng bất kỳ đệ tử nào. Điều này vì ta biết nên không hề có ý nghĩ đó. Có chăng ta chỉ quan tâm, không rõ sư phụ muốn gì ở sư đệ? Hoặc giả người có ý ngờ, cảm thấy khó tin nhóm của sư đệ cùng Quách Phú Dĩ đại ca vì quá may mắn nên sớm tìm thấy một bảo vật vô giá, hơn xa so với những lễ vật mừng thọ của ta và Liên sư muội cũng đã nỗ lực truy tìm.

Liên Đại Mỹ phụ họa theo:

- Sức khỏe của sư phụ ngày càng kém. Đây là điều bất luận ai trong chúng ta cũng nhìn thấy rõ, nhất là từ ba năm qua uy danh của bản quán cũng ngày càng suy giảm. Chúng tử sư phụ nếu muốn trùng chấn uy phong thì không thể không sớm chọn người kế tục, đủ đức đủ tài để đảm nhận trọng trách. Chính vì lẽ này, tuy chẳng cần nói ra nhưng ai cũng biết thế nào sư phụ cũng qua quà mừng thọ, sẽ quyết định đệ tử nào là nhân vật được chọn. Vậy Triệu Thái người nói đi, vì sao may mắn lại rơi đúng vào Quách Phú Dĩ đại sư huynh, một nhân vật thật ra không thể so sánh với nhị sư huynh Trang Đạt? Hoặc giả, người hãy cho ta cùng nhị sư huynh một lời giao phó thật minh bạch, có phải chỉ là nhờ ngẫu nhiên mà bảo vật vô giá ấy được nhóm người bọn người đắc thủ chăng? Phần ta thì cảm thấy khó tin. Hoặc nói đúng hơn, ta nghĩ trong chuyện thật ly kỳ này nhất định hãy còn nhiều ẩn tình.

Triệu Thái cười nhẹ:

- Sư tử chó quá đa nghi. Vì nếu cần, đệ vẫn sẵn sàng lập thế, đoan chắc với sư tử về sự việc diễn ra cơ hồ đúng như những gì bọn đệ đã bẩm báo cùng sư phụ.

Vừa lúc đó có tiếng của Thạch Lang từ xa gọi tới:

- Triệu sư đệ. Đại sư huynh bảo ta lên tiếng nhắc nhở, kéo Triệu sư đệ mãi trùng trùng, khiến sư phụ chờ lâu là không tốt.

Triệu Thái lập tức đưa tay vẫy vẫy, cho Thạch Lang nhìn thấy:

- Đệ nghe rồi.

Và Triệu Thái mỉm cười với Trang Đạt, cũng như với Liên Đại Mỹ:

- Lệnh của sư phụ là do Thạch sư huynh thay mặt truyền đạt. Sẽ oan uổng cho Thạch sư huynh nếu đệ không sớm đến phục lệnh sư phụ ngay bây giờ.

Bất chợt Trang Đạt đưa tay giữ Triệu Thái lại:

- Chờ đã. Ta thấy không chỉ có đại sư huynh thay đổi thái độ đối với người, mà cả đến gã họ Thạch cũng phần nào tỏ ra úy kỵ người. Điều này người giải thích thế nào?

Nhưng thanh âm giọng nói của Quách Phú Dĩ đã bỗng dưng vang lên thật đúng lúc:

- Trang sư đệ sao cứ làm khó Triệu sư đệ mãi như thế? Và nếu muốn hỏi gì, thì ta đây, Trang sư đệ hoặc Liên sư muội cứ hỏi.

Và Quách Phú Dĩ từ từ đi đến gần, kể như tạo cơ hội cho Triệu Thái thoái lui đi nhanh về phía hậu sơn, đến tận một tịnh phòng và nhẹ nhàng gõ cửa:

- Sư phụ có lệnh gọi đồ nhi?

Từ bên trong tịnh phòng một giọng nói yếu ớt vọng ra:

- Vào đi. Bần đạo thật không ngờ lũ đệ tử các người chẳng kẻ nào còn tỏ ra xem trọng vị sư phụ đã đến lúc gần đất xa trời này. Hừ.

Triệu Thái thâm chấn động. Vì thế khi đã khép lại cánh cửa ở đằng sau, Triệu Thái lo lắng lên tiếng hỏi:

- Sao sư phụ bỗng dưng có những lời như vậy? Hoặc giả dù vẫn ở tận tịnh phòng này, nhưng mọi việc diễn ra ngoài kia sư phụ đều nghe cả?

Khấp gian tịnh phòng cứ mờ mờ tối. Nhưng nhờ quen địa hình, lại có một vật thi thoảng hắt ra ánh sáng dịu huyền nên Triệu Thái vẫn dễ dàng nhìn thấy một thân hình gầy guộc, đang nửa nằm nửa ngồi trên giường kê ở phía cuối tịnh phòng. Và từ vị thế đó, thân hình gầy guộc một lần nữa lại bật ra tiếng hừ nhạt nhẽo:

- Ất hẳn vẫn như bao đệ tử khác, kể cả người cũng nghĩ bần đạo vì gặp lúc sức cùng lực tận nên có mắt cũng như mù, có tai nhưng như điếc, không hề nghe thấy hoặc hay biết gì, để mặc bọn người mặc tình mưu toan những việc riêng tư, không một lần nhớ lại công ân giáo huấn và truyền thụ võ học đã được bần đạo từng dốc lực vì bọn người? Có đúng như vậy chẳng? Hừ.

Triệu Thái kinh hãi, vội quỳ phục xuống ngay trên nền đất bần:

- Không đúng như thế đâu, sư phụ. Vì đối với ai khác thì không biết, riêng đồ nhi vẫn luôn canh cánh bên lòng, ân trọng như Thái Sơn của sư phụ e suốt kiếp này đồ nhi khó lòng báo phục cho tương xứng.

Giọng của sư phụ Triệu Thái vẫn chua chát:

- Vậy thì thái độ che giấu lai lịch của người chính là cách báo đáp ân trọng như Thái Sơn của bần đạo?

Triệu Thái dập đầu sát mặt đất:

- Đồ nhi có lỗi vì đã không bẩm báo tất cả ngay từ đầu. Thế nên, lần vừa rồi, khi bị sư phụ phát hiện sở học truyền gia đồ nhi vẫn lén lút luyện, thú thật đồ nhi đã tội cùng hối hận.

- Thế tại sao người cố ý che giấu? Có phải vì người tuân theo di huấn lệnh tiên tôn, quyết tìm cách báo thù cho Thạch Quy giáo bảy năm trước đã bị quần hùng khắp võ lâm một phen ra tay triệt phá, giải cứu một đại thảm họa thế nào cũng xảy đến cho giang hồ Trung Nguyên?

Triệu Thái vẫn quỳ dập đầu:

- Mong sứ phụ minh bạch, báo thù cho bốn giáo Thạch Quy thì sứ phụ hoàn toàn đúng, nhưng theo di lệnh của tiên phụ, đối tượng của đồ nhi tuyệt đối không nhắm vào toàn thể anh hùng khắp võ lâm.

- Người nói dối. Vì triệt phá và khiến giáo chủ Thạch Quy giáo cam chịu thảm tử bảy năm về trước là toàn thể quần hùng, trong đó cũng có cả bản đạo. Nhưng dù vậy, nếu thật sự đó là mưu toan của người thì đấy là hành vi chẳng khác gì đội đá vá trời. Một mình người lại toan xoay chuyển cục diện, định đối phó với cả quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc. Người liệu thực hiện được chăng?

Triệu Thái bật kêu:

- Đồ nhi nào dám, hướng hồ đó là hành vi kể như hoàn toàn vượt quá sức đồ nhi. Một tay khuấy đảo hoàn vũ ư? Nếu đồ nhi thật sự có một bản lãnh như vậy thì kết cục của chuyện này là thế nào rồi cũng như giáo chủ bốn giáo bảy năm về trước mà thôi. Đồ nhi không bao giờ dám có ý nghĩ cuồng ngạo tương tự.

- Vậy thì mưu toan đích thực của người là gì? Và ai, nhân vật nào mới thật sự là đối tượng của người?

Triệu Thái từ từ ngẩng đầu lên:

- Trước khi bày tỏ, đồ nhi có được phép thỉnh giáo sứ phụ đôi câu?

- Người định lung lạc cả bản đạo?

Triệu Thái lắc đầu, dáng điệu thật thiếu não:

- Đồ nhi chỉ muốn qua sứ phụ, càng minh bạch mọi diễn biến của bảy năm về trước càng tốt. Đấy có phải là vì giáo chủ bốn giáo do vô tình thủ đắc và luyện được tuyệt kỹ tà môn, sẽ có lúc khiến giáo chủ bốn giáo tự biến thành ma vương nên mới bị quần hùng liên tay liên thủ tiêu diệt?

- Đó là điều bản đạo tin, chắc người cũng đã biết một cách tường tận, cần một lời nào khác thật minh bạch từ bản đạo?

Triệu Thái nhìn nhận:

- Và đó chính là tuyệt kỹ Huyết Ảnh Nhân, đúng chẳng sứ phụ?

- Thoạt tiên thì chỉ là Huyết Ảnh Nhân. Nhưng đến khi tà công xâm nhập, làm thần trí thác loạn, thì tránh sao được chuyện giáo chủ Thạch Quy giáo sẽ có lúc trở thành Huyết Ma Ảnh thứ hai, một Ma Vương từng gieo đại thảm họa cho toàn thể võ lâm hơn một trăm năm về trước?

Triệu Thái nhè nhẹ gật đầu:

- Lời của sư phụ hoàn toàn đúng với những gì đồ nhi đã nghe chính miệng tiên phụ giải thích. Và cũng vì lẽ đó, sư phụ liệu có suy nghĩ như thế nào nếu đồ nhi ngay lúc này xin mạo muội thay tiên phụ nêu một nghi vấn liên quan đến việc phát hiện giáo chủ bốn giáo lữ luyện tuyệt kỹ tà môn?

- Bần đạo hiểu ý người. Vậy là cũng như lệnh thiên tôn, hiện người đang nghi ngờ, rằng nội tình của Thạch Quy giáo, liên quan đến việc giáo chủ thủ đắc và luyện công phu Huyết Ảnh Nhân là đã do người trong Thạch Quy giáo cáo giác?

Triệu Thái ngữ ngàng:

- Chính tiên phụ đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay vẫn đinh ninh vào điều từng đoán định này. Lẽ nào không đúng như vậy?

- Đương nhiên là không đúng. Vì việc giáo chủ Thạch Quy giáo luyện công phu Huyết Ảnh Nhân, toan gây họa cho võ lâm, là do một đại sư Thiếu Lâm tình cờ phát hiện. Nhưng người đừng mong sẽ được bần đạo thổ lộ cho biết đấy là tăng nhân nào trong số gần ngàn tăng nhân đệ tử phái Thiếu Lâm.

Triệu Thái chợt cúi gầm đầu:

- Di ngôn của tiên phụ là căn dặn đồ nhi bằng mọi cách phải dò xét thật minh bạch nguyên nhân dẫn đến đại thảm họa cho gần trăm sinh mạng giáo đồ bốn giáo. Thế nên sư phụ dù có thổ lộ, đồ nhi cũng không vì vậy mà để tâm, chỉ trút hận lên đầu một mình tăng nhân đó.

- Người lại sai nữa rồi. Hoặc giả là do lệnh thiên tôn cố tình thuật khác với sự thật. Vì diễn biến bảy năm về trước, ngoài cái chết của mỗi một mình giáo chủ Thạch Quy giáo, thì quần hùng khắp võ lâm đều y ước, đã không động phạm hoặc hạ sát thêm bất kỳ giáo đồ nào của Thạch Quy giáo. Vậy thì từ đâu ra trăm sinh mạng của Thạch Quy giáo bị thảm sát?

Triệu Thái lại ngẩng đầu lên:

- Ý của sư phụ vẫn quả quyết toàn bộ giáo đồ bốn giáo bảy năm về trước đều bình yên vô sự? Và đấy là thực hiện theo thỏa thuận giữa một mình giáo chủ bốn giáo cùng với các đại cao thủ khắp tam sơn ngũ nhạc?

- Không sai. Quần hùng khắp võ lâm, có cả bần đạo, vì tuân theo đức hiếu sinh, phần vì cảm khái trước thái độ thật sự quân tử của giáo chủ Thạch Quy giáo, chuyện do một mình gây ra thì chỉ có mỗi bản thân gánh chịu, thế nên chấp thuận lời đề xuất của giáo chủ Thạch Quy giáo, rằng nếu cả trăm giáo đồ Thạch Quy giáo vào thời điểm đó từng gây ra bất kỳ một manh động nào thì quần hùng khắp võ lâm cũng không gây tổn hại gì cho bất luận ai trong họ. Và sự việc đã diễn ra đúng như thế.

Triệu Thái thoáng cười:

- Vậy dám hỏi sư phụ, đã có bảy năm trôi qua, riêng phần sư phụ có tình cờ nhìn thấy hoặc nghe nói đến bất kỳ tính danh nào trong số cả trăm tính danh của giáo đồ bốn giáo từng tồn tại trước đó chăng?

- Có thể tất cả đã lui về ẩn dật, giống như lệnh tiên tôn chẳng hạn. Thế nên cho dù bản đạo chẳng nghe cũng chẳng thấy thì vẫn không có gì là lạ.

Triệu Thái có nụ cười rõ hơn:

- Cũng có thể như thế nếu tiên phụ đừng mang tấm thân tàn ma dại, người không ra người, quỷ không ra quỷ, là hậu quả của một trận thảm sát vô tiền khoáng hậu và chỉ nhờ cực kỳ may mắn tiên phụ mới không chịu chung số phận với tất cả những giáo đồ khác của bốn giáo.

Thân hình gầy guộc nọ lần đầu tiên để lộ dấu hiệu bị chấn động:

- Phụ thân người đã nói như vậy? Chuyện xảy ra từ lúc nào? Có thật đã diễn khai một trận thảm sát? Nhưng do ai gây ra mới được? Hoặc giả phụ thân người từng có cừu nhân. Và sau sự biến bảy năm trước đối với Thạch Quy giáo, cừu nhân đó vì phát hiện phụ thân người lâm cảnh thất thế sa cơ nên lợi dụng cơ hội phục thù? Chứ tuyệt đối không thể là do quần hùng bội tín?

Triệu Thái từ từ thu tất nụ cười:

- Đồ nhi vì là cốt nhục nên chẳng thể không tin theo lời tiên phụ. Do vậy, để giải đáp mọi nghi vấn sư phụ vừa nêu, đồ nhi chỉ có thể thuật lại mọi điều tiên phụ kể lại. Đây là đã có một nhóm nhân vật ẩn danh giấu diếm chợt xuất hiện và bắt đầu tàn sát toàn bộ giáo đồ bốn giáo, ngay sau khi có tin giáo chủ bốn giáo thảm tử. Họ tận diệt tất cả, bất kể nam phụ lão ấu, đến như bản thân đồ nhi khi ấy tuy chỉ mới lên chín cũng bị một vết kiếm thương khá sâu nhưng chưa đến nỗi phạm vào tâm thất. Đây, sư phụ có thể nhìn.

Thân hình gầy guộc nhích động, sau đó lộ rõ dần hình hài một đạo nhân vừa già vừa gầy gò, đang tự đi đến gần Triệu Thái để lấy tay sờ vào vết kiếm thương vừa được Triệu Thái tự phanh ngực áo bày ra. Và sau khi đã chạm vào, đạo nhân gầy khẽ kêu:

- Quý Kiếm Vô Ảnh Thủ?!

Triệu Thái chấn động:

- Quý Kiếm Vô Ảnh Thủ? Đây là nhân vật như thế nào, cơ sao sư phụ thoát nhìn đã nhận ra, riêng tiên phụ thì hồ như chưa lần nào đề cập đến danh hiệu này?

Đạo nhân gầy thở dài:

- Bần đạo chỉ dựa vào dấu tích này để đoán như thế thôi, vị tất đã đúng. Tuy nhiên, hiện đang có hai điều trùng hợp. Thứ nhất, vị trí và hình thù của vật kiếm thương thật giống. Thứ hai, Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ kỳ thực là một nhân vật chỉ được mọi người nghe đến danh không bao lâu sau khi giáo chủ Thạch Quy giáo cam chịu thảm tử. Chứng tỏ cũng phần nào trùng hợp về thời điểm đối với sự xuất hiện của Quỷ Kiếm Vô Ảnh Thủ.

Triệu Thái đứng bật lên:

- Đa tạ sư phụ chỉ giáo. Vậy là lần đầu tiên đồ nhi đã có một manh mối để truy tìm.

Đạo nhân chột gắt:

- Người định đi đâu? Vậy bần đạo cho gọi người đến để làm gì?

Triệu Thái lại quỳ xuống:

- Đồ nhi biết tự trước sau gì cũng bị sư phụ hạ lệnh trục xuất. Xin sư phụ cứ xuống lệnh, đồ nhi quyết không một lời than oán, chỉ mong được dập đầu lạy tạ đại ân đại đức của sư phụ một lần sau cùng.

Đạo nhân xua tay:

- Đương nhiên bần đạo không thể dung nạp người thêm, cho dù chỉ một ngày. Nhưng trước đó bần đạo vẫn muốn hỏi người đôi câu.

Triệu Thái chớp mắt, một giọt lệ chực trào ra:

- Xin sư phụ cứ hỏi.

Đạo nhân vút cho Triệu Thái một vật:

- Hãy thú thật đi, bảo vật này từ đâu bọn người sở hữu, sau đó dùng làm lễ vật mừng thọ bần đạo?

Triệu Thái cúi đầu:

- Nguyên ủy để đắc thủ vật này, há chẳng phải đồ nhi và chư sư huynh đã bảo đảm tất cả cùng sư phụ rồi sao?

- Bần đạo đã sống đến ngần tuổi này, nào phải là trẻ lên ba để dễ dàng tin vào câu chuyện được thuật kể quá rập khuôn từ lũ đối trá các người? Nào, sự thật là như thế nào? Hãy ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt bần đạo mà đáp.

Triệu Thái thu hết đờm lược, nhìn thẳng vào mắt sư phụ:

- Sư phụ có căn vặn đến mấy cũng vô ích. Vì đồ nhi dù thuật đến trăm lần vẫn không khác những gì sư phụ đã nghe.

Đạo nhân thở hắt ra và xua tay:

- Nếu vậy, bản đạo quyết không nhận bảo vật đó. Người cứ giữ lại hoặc muốn định đoạt thế nào thì tùy.

Triệu Thái giật mình, vừa bàng hoàng vừa lo sợ:

- Sư phụ...

Bất chợt đạo nhân chồm xuống, kề mặt thật gần Triệu Thái:

- Này, có phải Quách Phú Dĩ uy hiếp người?

Triệu Thái cố giương to hai mắt, quyết không để lộ bất kỳ dấu hiệu nào cho sư phụ nghi ngờ:

- Đồ nhi không thể đáp bất kỳ điều gì sai với sự thật.

Đạo nhân đứng lùi ra:

- Khá lẩm. Người không những biết giữ lời có lẽ đã hứa cùng Quách Phú Dĩ mà còn đang tâm hùa với y, dối gạt bản đạo. Nếu đã vậy, nghe đây, ngay từ lúc này bản đạo hạ lệnh trục xuất người.

Triệu Thái chấn động toàn thân:

- Sư phụ...

Và Triệu Thái ghen lời. Sau đó, vì che giấu giọt lệ đã trào, Triệu Thái thần thờ cúi gục đầu xuống. Chợt nghe:

- Hãy ngẩng mặt lên.

Triệu Thái hít một hơi thật dài và ngẩng đầu lên.

Đạo nhân cười nhạt:

- Qua động thái của người, nào là sa lộ, nào là vẫn gọi hai tiếng sư phụ, có vẻ như tận đáy lòng người vẫn thật sự cảm kích bản đạo?

Triệu Thái chợt bắt gặp giọng nói của bản thân bỗng khàn đi:

- Bốn năm cứu mạng dưỡng dục là cả một bể ân tình. Đồ nhi dù phải chết vì sư phụ vẫn không nề hà.

Đạo nhân gật đầu:

- Vậy hãy nghe bản đạo hỏi. Các võ phái hữu danh trên giang hồ nào phải ít, cứ sao người cứ khăng khăng, khẩn cầu bản đạo thu nhận làm đệ tử? Đâu là nguyên nhân đích thực của người?

Triệu Thái thở dài:

- Đây là điều băn khoăn duy nhất khiến tiên phụ dù biết trước thế nào cũng sớm lìa trần vẫn cùng đồ nhi trần trở, quyết chọn một chỗ khả dĩ cho đồ nhi sau đó tạm dung thân, chờ ngày trưởng thành. Và cuối cùng cả hai phụ tử đồ nhi quyết định chọn Huyền Vũ đạo quán của sư phụ.

- Tại sao?

Triệu Thái sợ hãi giải thích:

- Thoạt tiên vì đạo quán Huyền Vũ không thật sự bề thế hoặc có nhiều đệ tử như các phái khác. Đây là thuận lợi sẽ giúp đồ nhi giảm nguy cơ bị phát hiện vẫn lén luyện công phu truyền gia.

- Các người có ý chê bần đạo vì kém võ công nên mục lực cũng không đủ tinh tường?

Triệu Thái lí nhí:

- Kỳ thực thì uy danh của bản quán ngày càng giảm sút, có lẽ do sư phụ sau sự biến đã xảy ra cho bốn giáo vẫn bị ít nhiều tổn hại chân nguyên.

- Công phu của giáo chủ Thạch Quy giáo vào thời điểm ấy dù chưa đến bậc đại thượng thừa thì cũng chẳng tầm thường. Một kích lúc đó của lão quả nhiên có làm bần đạo chịu hệ lụy kéo dài đến tận hôm nay. Và như vậy đó là nguyên do khiến phụ tử người chọn đạo quán của bần đạo để đầu thân?

Triệu Thái có một thoáng ngập ngừng:

- Vẫn còn một nguyên nhân nữa.

- Vẫn còn ư? Sao người không giấu điều sẽ không bao giờ bần đạo phát hiện?

Triệu Thái lắc đầu:

- Nhất tự vi sư, bán tự vi sư. Ân của sư phụ nếu đồ nhi không thật tâm thì còn gì tư cách để mai hậu mong trở nên người hữu dụng. Và lý do khiến phụ tử đồ nhi chọn đạo quán Huyền Vũ vì biết chắc một trong những hung thủ gây ra thảm sát năm xưa không thể là sư phụ.

- Chỉ vì bần đạo lúc đó đã bị nội thương, một điều bất kỳ nhân vật nào cũng tưởng tận? Vậy đây là thiện ý của phụ tử người?

Triệu Thái cúi đầu:

- Mong sư phụ minh xét. Vì ngoài sư phụ cùng với chưởng môn Không Động phái, bất luận nhân vật nào khác cũng có thể là một trong những hung thủ giấu diếm ẩn danh.

- Chưởng môn Không Động phái lần đó vì cùng liên thủ với bần đạo nên đều chịu thương tích như nhau. Phụ tử người có nhận định này quả không lầm. Hết chưa?

Triệu Thái thở ra:

- Bẩm không còn nguyên nhân nào nữa.

- Tốt. Vậy thì người ắt muốn báo đáp đại ân của bản đạo, chí ít là để thâm tâm không phải day dứt vì thụ ân nhưng không thể báo?

Triệu Thái ngẩng cao đầu lên:

- Sư phụ cần gì cứ hạ lệnh, đồ nhi dù xông pha vào núi kiếm rừng đao quyết không để sư phụ thất vọng.

- Có ba việc. Thứ nhất, đừng bao giờ gọi bản đạo là sư phụ nữa.

Triệu Thái rúng động:

- Sư phụ...

- Người dám sai lời vừa hứa ư?

Triệu Thái cúi đầu:

- Đồ nhi... à, không, vẫn bối Triệu Thái không dám. Còn hai việc nữa là gì?

- Việc thứ hai, bản đạo có một vật cần nhờ người tự tay thu hồi, sau đó giao phó cho phương trượng phái Thiếu Lâm. Người có hứa sẽ thực hiện y như lời được dặn?

Triệu Thái gật đầu:

- Nếu đạo trưởng không cho phép nhìn, vẫn bối quả quyết lập thệ sẽ không bao giờ ghé mắt nhìn qua.

- Không cần như thế. Vì đây là mảnh hoa tiên, trong đó dĩ nhiên có những lưu tự của bản đạo, kể cả các dấu hiệu để người dựa theo đó thay bản đạo thu hồi vật đã nói. Nếu không cho người nhìn, làm sao người đọc được những gì bản đạo căn dặn? Chăm lấy và nhớ đừng để bất luận ai nhìn thấy.

Triệu Thái nhận và cất mảnh hoa tiên vào người:

- Còn việc thứ ba?

- À... Đây chỉ là tư sự của bản đạo. Hãy tùy người sau này thấy lúc nào tiện thì tiến hành, không việc gì phải gấp.

Triệu Thái lo lắng nhìn sư phụ:

- Sao như thể sư phụ đang trăng trối những lời sau cuối?

Và Triệu Thái bắt gặp ánh mắt thật nghiêm khắc của đạo nhân, đành cúi đầu lí nhí:

- Vẫn bối lại lỡ lời. Mong đạo trưởng lượng thứ.

Chỉ như thế đạo nhân mới nói:

- Hãy nghe cho kỹ. Vì phạm đối với bất kỳ bệnh trạng hoặc thương thế nào, thông thường sau thời gian dài điều trị nếu chẳng thể khôi phục mười

phần thì chí ít cũng được một hai. Đẳng này ở cảnh ngộ bần đạo thì hoàn toàn khác hẳn, khiến bần đạo dù vô tâm cũng cảm thấy sinh nghi.

Triệu Thái lo lắng:

- Đạo trưởng đã bị người hãm hại?

Đạo nhân gượng cười và lắc đầu:

- Đã là nhân vật giang hồ, ít nhiều ai cũng có một vài cừu nhân. Nhưng muốn mưu hại bần đạo, quyết chẳng cừu nhân nào đủ nhẫn nại để phục mưu lâu dài, bảy năm chứ ít gì. Thế nên bần đạo không nghĩ có chuyện đó. Trái lại, chỉ có thể đây là hậu quả sau lần bần đạo cùng chưởng môn phái Không Động liên tay và bị một kích quá lợi hại của giáo chủ Thạch Quy giáo gây ra. Vì vậy, điều bần đạo muốn nhờ người là đối với tư sự này cần phải tinh tế và hết sức kín đáo.

Triệu Thái hứa:

- Văn bối hứa nhất định sẽ tuân theo từng lời căn dặn của đạo trưởng.

Đạo nhân nhẹ thở dài:

- Thoạt tiên hãy tìm cách dò xét, liệu xem chưởng môn Không Động phái có cùng chung cảnh ngộ thế này tương tự bần đạo hay không. Nên nhớ, nếu điều này là có thật, thì vì sĩ diện, cũng như vì thanh danh của toàn môn phái, vị tất đệ tử phái Không Động hoặc tự thân vị chưởng môn nhân để lộ ra. Đó đó, bần đạo nhắc lại, một khi người tiến hành cần phải hết sức kín đáo, kéo tự chuốc vạ vào thân.

Triệu Thái cau mày:

- Nếu vậy sẽ có một trong hai điều sau đây xảy đến. Một là vị chưởng môn Không Động phái cũng có chung số phận, khi đó đạo trưởng muốn văn bối phản ứng như thế nào? Rồi vạn nhất điều văn bối vừa hỏi là đúng, rằng chưởng môn Không Động phái vẫn vô sự, có nên hiểu hiện trạng của đạo trưởng kỳ thực đã do người mưu hại?

Đạo nhân gượng cười:

- Đây là phần thứ hai cũng trong việc bần đạo nhờ đến người. Là nếu chưởng môn Không Động phái vô sự, a... Người nhân lúc giao vật bần đạo đã nhờ chuyển, giải bày thật tường tận cho phương trượng phái Thiếu Lâm. Chỉ như thế thôi.

Triệu Thái vụt chớp mắt:

- Văn bối sẽ thực hiện y như vậy. Riêng về phần bản thân, dù đạo trưởng không thích hoặc chẳng muốn, văn bối vẫn quyết không bỏ qua chuyện này. Xin từ biệt đạo trưởng bằng một lạy này. Đa tạ, vạn lần đa tạ.

Triệu Thái ra đến cửa, bắt đồ nghe đạo nhân kêu:

- Chờ đã. Suýt nữa bản đạo quên, không nói với người hai điều nữa. Thứ nhất, người có nói câu: Uy danh bản quán ngày càng suy giảm. Nói thật từ lâu bản đạo đã biết, nhưng đều do hành vi của bọn đệ tử các người gây ra. Vậy thì tốt nhất người đừng can dự gì nữa vào nội tình bản quán. Và ngay bây giờ bản đạo sẽ có lệnh tuyên cáo, vĩnh viễn trục xuất người khỏi môn trường.

Lời trục xuất này dù được đạo nhân cố tình lập lại nhưng đối với Triệu Thái đã không gây cảm giác hụt hẫng hoặc bàng hoàng như trước. Vì thế, Triệu Thái vừa quay mặt lại vừa cười buồn:

- Văn bối có thể hiểu ngụ ý của đạo trưởng.

Đạo nhân gật đầu, nói tiếp:

- Điều thứ hai có liên quan đến bảo vật này. Vì dù gì, trước mặt các đệ tử, bản đạo đã nhận rồi. Thôi thì ban tặng cho người, người sử dụng thế nào tùy ý.

Triệu Thái hít nhẹ vào một hơi và gật đầu phụ họa:

- Văn bối thật ra đã có nghĩ đến cách sử dụng. Là sẽ tìm ai đó, gia thân của những nạn nhân vô tội xấu số để hoàn trả cho họ. Nếu đó cũng là điều đạo trưởng muốn, văn bối hứa càng quyết tâm thực hiện cho kỳ được.

Đạo nhân nhẹ gật đầu, sau đó chợt đổi giọng, cố nói thật to:

- Mau gọi Quách Phú Dĩ, Trang Đạt và Liên Đại Mỹ đến đây. Bản đạo sẽ đích thân cho chúng biết về lệnh trục xuất người.

Triệu Thái cúi đầu, lùi dần ra ngoài và đưa tay nhẹ khép cửa lại.

Chợt có một bóng người lơ mờ xuất hiện, với một ngón tay đặt trên môi, cố ý ra hiệu cho Triệu Thái nhìn thấy và hiểu.

Triệu Thái nhận ra người đó, liền gật đầu đáp lại, đoạn cùng người đó bỏ đi xa dần.

Khi đã đi xa gian tịnh phòng của đạo nhân sư phụ, Triệu Thái nghe người đó nhẹ thở phào:

- Đừng trách ta sao lại dám lén nghe ở ngay bên ngoài tịnh phòng. Hóa ra sư phụ vẫn khăng khăng trục xuất người? Có phải tại lai lịch của người hễ càng giải thích lâu chừng nào với sư phụ thì càng tỏ ra bất minh bất bạch, không xứng với bản quán chừng này?

Triệu Thái thâm nhẹ nhõm, vì tin rằng người đó dù lên nghe nhưng kỳ thực chẳng am hiểu được bao nhiêu so với tất cả mọi điều đã diễn ra giữa Triệu Thái và đạo nhân sư phụ. Thế nên, Triệu Thái buồn bã gật đầu:

- Nhưng dù sao vẫn là tình đệ huynh, đệ có được phép nói lời chia tay với đại sư huynh thêm lần nữa? Vì khi đại sư huynh đã gặp xong sư phụ, có lẽ đệ chẳng còn lưu lại nơi đây.

Quách Phú Dĩ cười nói:

- Hậu hội hữu kỳ, lo gì sau này huynh đệ ta lại không có dịp gặp nhau. Và khi đó, ta hy vọng người vẫn còn nghĩ đến ta từng là đại sư huynh của người.

Triệu Thái tươi dần:

- Đệ cũng mong như thế. Thôi, đại sư huynh dù gì vẫn đã nghe khẩu lệnh của sư phụ, hãy giúp đệ, gọi nhị sư huynh và tam sư tỷ cùng đến theo lệnh sư phụ gọi. Đệ sẽ thu dọn hành trang thật nhanh và đi ngay. Cáo biệt đại sư huynh.

Quách Phú Dĩ xua tay và quay lưng bỏ đi ngay. Đây là thái độ khiến Triệu Thái hiểu tình huynh đệ đối với họ Quách thật sự chẳng đáng để quan tâm.

Và đáp lại, Triệu Thái chỉ biết nhún vai, rồi cũng bỏ đi một mạch.

* *
*

Để có thể dứt bỏ hoàn toàn một nơi chốn từng lưu ngụ với nhiều hoài niệm vấn vương thì thật sự đối với Triệu Thái hóa ra chẳng dễ chút nào.

Vì vậy, thời khắc này dù đã ngoài canh ba nhưng Triệu Thái vẫn cứ ngồi im như pho tượng, từ vị thế khá cao nhìn mông lung mãi về phía Huyền Vũ đạo quán còn lờ mờ ẩn hiện ở xa xa, không tài nào hoặc để đứng lên bỏ đi hẳn, hoặc an nhiên nhắm mắt ngủ một giấc lấy sức để sáng mai nhất định sẽ lên đường.

Còn đang trầm ngâm suy nghĩ mãi về những gì đã cùng đạo nhân sư phụ đàm đạo lần cuối, bất chợt Triệu Thái phát hiện ở Huyền Vũ đạo quán không rõ vì sao vào đúng lúc này lại có nhiều ánh đuốc sáng được đột ngột thấp lên.

Toàn thân vụt lạnh băng, một ý niệm chợt hiển hiện trong tâm trí Triệu Thái:

“Những lời của sư phụ không thể được ngẫu nhiên nói ra như thể lời trăng trời. Lẽ nào cũng như phụ thân, sư phụ vì biết trước đâu là thời khắc của tử kỳ đến nên lúc này sư phụ đã... đã...”.

Triệu Thái không dám nghĩ thêm nữa, phần vì phản ứng của bản thân đã hành động thay cho ý nghĩ. Và Triệu Thái nhận thấy rằng mình đang thi triển khinh công, chạy như bay về phía Huyền Vũ đạo quán, chạy như chưa chạy bao giờ.

Nhưng càng đến gần, ý niệm về cái chết đã đến với sư phụ càng thay đổi nhiều hơn trong tâm trí Triệu Thái. Bởi tai của Triệu Thái đã nghe rõ dần hơn những tiếng huyền não nhất định chỉ do các trận hỗn chiến gây ra.

“Có địch nhân tiến công bản quán?! Kẻ nào thật to gan, không biết là Triệu Thái ta vẫn còn ở ngay bên cạnh bản quán hay sao? Hừ! Ta sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lợi hại. Hừ!”

Chính vì vậy Triệu Thái tuy vẫn giữ nguyên cước lực, chạy thật nhanh trở về Huyền Vũ đạo quán, nhưng lòng lại dạn lòng cần phải cẩn trọng. Trước hết hãy dò xét cho thật rõ địch tình, kế đó phải lo ngay đến sự an nguy của sư phụ, cuối cùng thì tùy theo diễn biến sẽ nghĩ và tìm phương cách đối phó.

Và để dễ dàng hành động, lúc sắp đến gần, Triệu Thái lập tức đổi hướng, thận trọng và nhẹ nhàng tìm cách tiến vào Huyền Vũ đạo quán từ phía hậu.

Trong Huyền Vũ đạo quán vẫn lấp loáng những ánh đuốc cháy sáng rực. Và cùng với những ánh hỏa quang vẫn luôn là tiếng quát tháo cuồng nộ, xen lẫn vào các loạt gào bi thảm của những nhân vật chẳng may bị hạ sát.

Triệu Thái nhờ đang trong tâm trạng chấn động nên càng cẩn trọng nhiều hơn, di chuyển nhẹ và lén lút như phường trộm đạo, đột nhập vào Huyền Vũ đạo quán từ một phía cứ ngỡ sẽ không một ai phát hiện.

Chợt:

- Người nữa, có phải cũng muốn chết? Vậy hãy nạp mạng cho ta!

“Vù...”

Đó là một tiếng quát vang lên thật bất ngờ, cùng với nó là một đạo kiếm quang đổ ập vào Triệu Thái cũng bất ngờ không kém. Nhưng nhờ tâm linh máy động, Triệu Thái vừa vội vàng nhảy tránh vừa khẽ gắt:

- Đại sư huynh, là đệ, Triệu Thái đây. Đệ phát hiện có biến nên vội quay lại. Tình hình đã như thế nào? Sư phụ hiện ra sao?

Đạo kiếm quang lịm tắt, phần vì Triệu Thái đã thoát xa, thay vào đó là thanh âm ngữ ngàn chính là của Quách Phú Dĩ phát ra:

- Tối quá, địch nhân lại ập đến bất ngờ, đừng trách ta vì không sớm nhận ra đệ. Úy, nhưng người đã bị trục xuất, sao còn quay trở lại, vạn nhất phải chịu chung số phận với bọn ta thì sao?

Trước khi đáp lời, Triệu Thái vô tình nhìn thấy Quách Phú Dĩ có một thoáng đưa tay lên vuốt lướt qua mặt: “Đại sư huynh đang lúc khẩn trương nên xuất hạn mồ hôi thế thôi, ai mà chẳng vậy”. Và Triệu Thái giải thích:

- Ân của sư phụ trọng như núi. Thà đệ chẳng hay biết, quyết đâu thể ham sinh úy tử, dù thấy vẫn tự thủ bàng quan, cứ khoanh tay đứng nhìn. Sư phụ đâu?

Quách Phú Dĩ lạng người đi trước:

- Ta vẫn chưa rõ hiện tình. Nào, hãy cùng ta vào xem sư phụ ra sao?

Triệu Thái lướt bám theo sau:

- Địch nhân là những ai? Chúng muốn gì ở bản quán?

Quách Phú Dĩ chân vẫn đi không ngừng:

- Bọn họ đều che kín chân diện, chẳng nói lời gì, cứ ập đến ra tay tàn sát. Và dường như lúc này ở bản quán chỉ còn lại một mình ta và đệ. A... đến rồi, hy vọng sư phụ vẫn vô sự.

Nhưng cánh cửa gian tịnh phòng của sư phụ chợt bật mở, kèm theo là một luồng gió xoáy động cuộn thốc ra với một tiếng gầm cực lớn:

- Lão lỗ mũi trâu vẫn ương bướng, không thừa nhận đã từng đắc thủ sở học Vạn Niên cốc. Thật may vẫn còn một đệ tử của lão chưa bị hạ sát. Giang nhi mau ra tay bắt gã, thử dùng cực hình tra tấn, xem lão còn dám ương bướng nữa hay không?

Quách Phú Dĩ vẫn đang ở phía trước Triệu Thái. Vì thế chính Quách Phú Dĩ xuất thủ, đánh vào địch nhân không những đang lao ra từ gian tịnh phòng mà còn vừa lớn tiếng gầm quát:

- Quách Phú Dĩ ta cũng là đệ tử của đạo quán Huyền Vũ đây. Người có bản lãnh, thử hạ thủ ta xem. Đỡ!

“Vù...”

Như có tia chớp lạnh xuất hiện và lan nhanh dọc theo sống lưng, toàn thân Triệu Thái vụt giật nảy lên và nhân đó Triệu Thái lao xộc vào gian tịnh phòng tối mịt, miệng gào vang:

- Sư phụ?!

Vừa lúc đó có một thân hình cơ hồ gãy giờ xương gieo đúng vào phương vị Triệu Thái đặt chân đến, kèm theo là tiếng thêu thào thập phần hoảng loạn:

- Sao người tùy tiện quay trở lại? Chạy mau.

Nhận biết ngay đó là đạo nhân sư phụ, Triệu Thái lập tức xúc thân hình gầy lên vai, đồng thời bật tung người, lao toàn thân vào một góc của gian tịnh phòng. Cùng lúc đó, Triệu Thái hất một đạo kinh vào góc gian tịnh phòng đang đà lao đến và bật ra tiếng quát:

- Khai!!

Ngọn kinh đập vỡ cả góc phòng.

“Ầm!!”

Nhờ đó, đã có lối thoát, Triệu Thái lao vút ra, vai vẫn mang theo đạo nhân sư phụ.

Lập tức xuất hiện một đạo kinh uy mãnh bật cuốn theo Triệu Thái bèn gót, dĩ nhiên cũng có tiếng quát phát theo:

- Tiểu tử định tẩu thoát ư? Mau mau nằm xuống.

“Vù...”

Nhưng bất ngờ Triệu Thái đã kịp ngoặt qua một bên và cuống cuồng men theo chiều dài của dãy nhà, tiếp tục đưa đạo nhân sư phụ cùng tháo chạy. Vì vậy đã thoát ngọn chưởng đuổi bám.

“Vút!”

Và Triệu Thái cứ thế đổi phương hướng liên tục, tận dụng mọi am hiểu và thông thuộc về địa hình của Huyền Vũ đạo quán để tiếp tục đào tẩu, thậm chí mong vẫn có cơ hội đào sinh.

Phía hậu của Huyền Vũ đạo quán vẫn vang lên những tiếng huyền não, càng lúc càng rõ. Và chúng vang đến đâu thì những ánh hỏa quang phát ra từ ngọn đuốc cháy sáng cũng lan theo đến đấy.

Cuối cùng, toàn bộ khu vực ở phía hậu của Huyền Vũ đạo quán đều sáng rực, để lộ ra khoảng năm bảy nhân vật võ lâm không chỉ che kín diện mạo mà còn cố tình mặc y phục dạ hành đầy bí ẩn, cứ thoạt đông thoạt tây, lúc tả lúc hữu như đang nôn nóng muốn tìm kiếm hoặc truy lùng ai đó mà họ quyết không để thoát.

Từ một chỗ nửa kín nửa hở, Triệu Thái đang lạng người dõi nhìn từng diễn biến, chợt đạo nhân tựa quạ, lên tiếng trách Triệu Thái:

- Bần đạo những tưởng người dù gì cũng biết cân phân nặng nhẹ, nào ngờ vẫn xuất động tự dẫn thân đến nạp mạng. Mau đi đi, bần đạo dù mất mạng vẫn không cần người quan tâm.

Triệu Thái toan đáp, bỗng có tiếng hô hoán vang lên từ một trong năm bảy bóng nhân ảnh của địch nhân:

- Chúng ta đã bỏ qua, chưa sục tìm ở dãy nhà xí phía sau. Mổ vừa nghe giọng ào ào của lão mũi trâu bướng bỉnh ở đấy.

Triệu Thái hoảng hồn, vội điểm huyết chế ngự làm cho toàn thân đạo nhân sư phụ bất động, đồng thời đành thì ào thật khẽ vào tai đạo nhân:

- Đồ nhi không thể không quan tâm đến an nguy của sư phụ. Xin lượng thứ.

Vừa lúc đó có đôi ba ánh đuốc lấp loáng hỏa quang chạy thật nhanh đến như bay. Và những nhân vật cầm đuốc xuất hiện để rồi thất vọng nhìn quanh:

- Nào có thấy bóng dáng ai chui ẩn ở đây?

- Mùi phân thối quá. Đố ai chịu được.

- Vạn nhất vẫn có kẻ chịu được, miễn toàn mạng thì sao? Tìm đi!

- Ánh đuốc soi tỏ thế này, dù một con chuột chạy loáng qua cũng chẳng thể che mắt được ai. Còn gì nữa mà tìm?

- Vậy thì tìm chỗ khác, phân ra mà tìm. Và nếu cần, cứ phóng hỏa thiêu hủy tất cả. Tiểu tử tất phải chui ra, không lẽ chịu chết?

- Nhưng còn sở học Vạn Niên cốc...

- Đừng luyến tiếc nữa, hướng hồ lão lỗ mũi trâu thà chịu chết quyết không thừa nhận, có được kể như không đúng. Thà thiêu hủy mọi bằng chứng có thể di họa cho chúng ta sau này, hơn là càng miễn cưỡng càng hỏng toàn bộ các âm mưu của chúng ta trước đây. Nào, thực hiện đi, nhanh lên!

Một lúc sau, dù toàn thân bần thỉu và hôi thối vô tả, Triệu Thái vẫn cứ để mặc, vì mãi lặng người mục kích cảnh toàn bộ Huyền Vũ đạo quán bị thần hỏa hung tàn tàn phá và thiêu cháy tất cả ra tro.

o O o